

ville være meget uheldigt, om Lovgivningen skulde gaae ud paa at tilintetgjøre enhver Disposition, som er truffen i Overensstemmelse med de bestaaende Love, og idet jeg afslapper min Tak til den høitærede Justitsminister, fordi han har besvaret Spørgsmaalet, kan jeg meget vel indsee, at det kan være noget vanskeligt at træffe almindelige Regler i denne Henseende, men, dersom man gik ind paa at etablere det som almindelig Regel, at alle Dispositioner, som være truffne inden Lovens Ikrafttræden i Genhold til den bestaaende Lovgivning, skulde bestaae, saa troer jeg, at man vilde træffe det Rette og undgaae mange Retsspørgsmaal. Jeg kan meget godt indsee, som den sidste ærede Taler udtalte, at det kan give Anledning til endeel Forviklinger, hvorledes dette Spørgsmaal skal afgjøres. Har man taget den Bestemmelse, at Arven skal være aldeles lige, saa foranlediges der jo ingen Forvikling, saa bliver Dispositionen en Nullitet; men Dispositionerne kunne være af en saa forskjellig Natur, at det virkelig efter min Formening er det Rette at sige, at de tidligere truffne Dispositioner skulde staae ved Magt, eftersom de ere truffne i fuldkommen Overensstemmelse med den bestaaende Lovgivning. Saaledes stiller Sagen sig idetmindste for mig i dette Dieblif.

Lehmann: Jeg veed ikke rettere, end at jeg heri befinder mig i Samstemning med den ærede Landstingsmand. Min Mening, som jeg udtalte, nemlig naar man skulde besvare Spørgsmaalet med Ja eller Nei, var den, at man maatte sige, at Dispositionerne stode i Kraft, men at deres Fortolkning maatte skee i Genhold til den imidlertid indtraadte Forandring, da man ellers vilde komme ikke blot til et ganske andet Resultat, men til det modsatte af hvad der var Dispositionernes Blemed.

Justitsministeren: Ja, jeg troer rigtignok ikke, at der kan gives nogen almindelig Regel derom; det anseer jeg, som jeg allerede tidligere bemærkede, og som det ogsaa af den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) er udtalt, for umuligt. Det er

ganske rigtigt, at Dispositionerne maae staae ved Magt, men hvad Indflydelse den senere Forandring i Arvelovgivningen vil have paa deres Fortolkning, det vil være at afgjøre ad Rettens Vel, saafremt vedkommende Disponent ikke benytter Leiligheden til at faae Dispositionerne nærmere bestemte og forandrede. Med Hensyn til det Spørgsmaal, der er reist, om der maatte være Anledning til at udvide den Testationsret, som Forældrene nu have efter Lovens § 23, saaledes, at den Deel af Boet, hvorover de forlods skulde kunne disponere, forandrede s. Ex. fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{2}$, maa jeg for mit Vedkommende finde det betænkeligt under denne Sag at indbringe dette Spørgsmaal. Jeg vilde foretrække, at det blev taget under Overveelse som en Sag for sig.

M. W. Bruun: Det forekommer mig dog, at dette Spørgsmaal staaer i temmelig nøie Forbindelse med det foreliggende Udkast. Jeg kan vel for mit Vedkommende beqvemme mig til at stemme for den foreliggende Lov uden Forandring, fordi jeg i Principet billiger den; men jeg gjør det meget hellere, naar den tillige indeholder en Bestemmelse i den af mig antydede Retning. Jeg seer heller ikke, hvorfor det skulde være saa megen Betænkelighed ved at give Faderen en saadan Testationsfrihed, naar den dog allerede, som af den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) bemærket, allerede findes i enkelte Klasser af Samsundet i endnu højere Grad. Det er i alt Fald en Forfættelse af den bestaaende Tingenes Orden, hvilken man forandrer, fordi man finder det rigtigt; men det forekommer mig, at det kunde være rigtigt endnu at bibeholde en Udvei for dem, der maatte ønske at beholde den.

Da Ingen videre begjærede Ordet, blev Sagens Overgang til 2den Behandling sat under Afstemning og vedtaget eenstemmig med 40 Stemmer.

Ændringsforslag, som ønskedes stillede til 2den Behandling, indtrævedes til den næste Dags Aften.